

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XXVIII. Nemo mittens manum suam ad aratrum, & respiciens retro aptus
est regno Dei. Luc. 9. v. 62.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

XXVIII.

Nemo mittens manum suam ad aratrum. & respiciens retro aptus est regno DEI. Luc. 9. v. 62.

1. **C**onsidera ad perspicuum bene Christi propositum in hac sua terribili sententia, necessarium esse prius intelligere, quo fine protulerit. Protulit ad repudiandum quendam juvenem, qui se sponte ejus sectatorem offerebat perpetuum: *Sequitur te Domine.* Sed ante obtinere volebat licentiam conscios faciendi suos, & res componendi domesticas: *Sed permitte mihi primum renunciare his, qui domi sunt.* quod nisi permitteretur, non videbatur institurus proposito, prout indicat particula *sed*, hic valde Adversativa. Huic juveni aliud Christus non reposuit, nisi cruda hæc verba: *Nemo mittens manum suam ad aratrum, & respiciens retro aptus est regno DEI.* Sive per Regnum DEI intelligatur, quod Christus habet in Cælo, ubi gaudetur: sive per regnum DEI intelligatur, quod Christus habet in terra, ubi laboratur. quem admodum talis homo absque restrictione non est aptus Regno DEI, ita nulli horum est aptus, numquid decisio talis summum incutiat horrorem, nisi eam interpretemur modo, quam fieri potest, lenissimo?

2. Considera, qui manum mittit ad perfectissimam Christi sequelam, qualis erat, quam amplecti statuebat hic

juvenis ad Apostolorum imitationem magno sanè operi applicare manum, quod proinde magnum requirit animum, & magnam applicationem, unde etiam Christus explicavit similitudine admoventis manum grandi operi, qui manum mittit ad aratrum, operi se impedit totius agriculturæ laboriosissimæ, quare & animo opus est, & applicatione: animo quidem, quis in tanto vasto vastus est labor, applicatione verò, quia exercere illum non potest alteri intentus, sicut qui fodit, dominat, aut metit, sunt enim sulci, si ad amissim ducendi, quod factum nimè ab eo potest, qui retro spectat oculos. Id, quod mirificè declaravit, quem Christus hoc loco præcipue spectavit, quia perfecta sequens Christi, qualis est Apostolica, operum vastum admodum, & est opus, quod totum hominem requirit: idcirco aptus illi non est, nisi, qui maxime pollet animo ad suscipiendum, & industriam maximam in exequentia. Jam verò hic juvenis non erat magis animi, quia non habebat animum deserendi facultates domesticas etiam solùm Jacobus aliquis & Joannes, & scribis digressi, sed etiam Martini

rebus abstractis nec dabit indicium
 eius applicationis, quam habere par-
 est, qui ira sequitur Christum, quia
 simul & eodem quasi momento de eo
 sequendo, & deserendo agebat, quam-
 vis ad tempus tantum ob negotia sua
 domestica. & ideo Christus affirma-
 bat, eam, qui sic ageret, non esse a-
 pteam muneris Apostolico. Muneri,
 inquam, Apostolico; quia continuatio
 metaphora hic requirit, ut dicente
 Domino: *Nemo mittens manum suam
 ad aratrum, & respiciens retro
 quae est Regno DEI*, adjungatur, ex-
 mendo, ad complendam sententiam,
 quam reliquerat imperfectam. Hac
 est interpretatio, quae dari possit, mi-
 nima propositio adducta à Chri-
 sto. Sed vel ex hoc solo concludere,
 quod grave sit malum affici ad bona
 terrena. Hoc solum sufficit ad impe-
 diendum tantum bonum, quantum
 est fieri Apostolum.

3. Considera praeter sequelam
 Christi perfectam aliam adhuc esse
 minus perfectam, qualis est, ad
 quam Christianorum quilibet obliga-
 tur. & ideo videtur noluisse Christus
 usque completere sententiam, ut jux-
 ta varios defectus in memorata se-
 quela commissos debita cum propor-
 tione posset omnibus aptari, uti fa-
 ctione SS. Patres. atque haec est causa
 terroris. id enim, quod Christus vo-
 luit universè concludere, est, quod, quis-
 quis non fortiter conducit ad finem
 bona proposita, quae concepit, sed ea
 interrumpit sive per inconstantiam,
 sive per pusillanimitatem, sive per pi-

gritiam, sive per affectum ad laeta
 terrena, quae illum ad se revocant,
 uti huic misero juveni accidit, quem
 admodum aptus non est ad laboran-
 dum viriliter pro DEO infra in Re-
 gno terreno, ita neque mereri, ut eo
 supra fruatur in Caelo. Tu quid di-
 cere cum veritate de te ipso potes?
 esse tam fortis, quam Dominus re-
 quirat?

4. Considera Christum primò di-
 cere: *Nemo mittens manum suam ad
 aratrum*: non dicit, nec, *qui misit*,
 nec, *qui miserit*, sed dicit *Mittens*, ut
 intelligas non modò aptum non esse
 Regno DEI, qui fortis non est ad
 prosecutionem boni, quod suscipit,
 sed etiam, qui fortis non est ad susci-
 piendum, quod proposuit. Mittens
 manum ad aratrum hic est, qui fir-
 miter operari statuit; nam de ope-
 rante manifestum est. Itaque cum
 speciali instinctu vocatus à DEO age-
 re aliquid statuisti ad ejus servitium
 pertinens, statim aggredere, ne cun-
 cteris, ne differas, ne retrò te vertas
 ad audiendum, quid dicant Mundi ho-
 mines, quid socij, noti, domestici, a-
 lias summum erit periculum omitten-
 di executionem propositi ob impedi-
 menta, quae cunctis operibus magnis
 solent obijci. ex alia verò parte quis
 scit, an non ejusmodi vocationi an-
 nexa sit salus tua à DEO in arcana se-
 rie, quam ille tibi statuit, cum placuit
 destinare ad gloriam, Juveni illi infe-
 lici facile accidere potuit, ut idem
 planè esset non servire DEO in mu-
 nere Apostolico, & perire: non quòd

Uuu u.

im

in Apostolatu non seruiuerit, sed quia ad eum modum non seruiens, nec alio seruiuit, sed hæsit in mundi laqueis. & sic isto loco Dominus primò arguere eos voluit, qui inspirationibus Divinis eâ celeritate non respondent, quæ est propria fortium, sed alias interferunt curas non equidem in se malas, uti faciunt, qui in proposito fluctuant. Quæ tibi cura respondendi?

5. Considera Christum secundo dicere: *Respicens retrò* non dicit *Revertens*, non *Recedens*, sed *Respicens*, quia hoc sufficit, ut sis ineptus Regno DEI, unum dare simplicem obitum rebus terrenis, maxime cum is nascitur ex amore, quo ad illas afficere, prout huic iuveni accidit. Dominus ad Orientem te vocat, hoc est ad res æternas, & tu eodem tempore Occidentem spectas, res, in quam, temporales. ô quantum est periculum, ne illis ita finas te inescari, ut sine ipsis vivere non posse tibi videaris. Ideo arumpere potius quam solvere oportet hos laqueos, quia multò difficilior est solvere, quam rumpere. *Fugite de medio Babylonis, & saluet unusquisque animam suam.* Jer. 51. v. 6. non ait: *Exite*, sed *Fugite*. & sic voluit hic Christus secundo loco arguere illos, qui identidè volunt respicere per affectum, quod per intentionem reliquerunt. Quid tot quasi colores utiliter disponendi de tuis? te potius quam tua vult Dominus. Relinque illa, cui lubet: tu ad Christum evo-

la. nimium est in mora periculum. *Qui in agro est, non revertatur tunicam suam.* Matt. 24. v. 13.

6. Considera dicere demum de eo, qui agit in hunc modum: *non est aptus Regno DEI.* non dicit: non obtinebit, sed ad obtinendum *non est aptus.* non, inquam, dicit, non obtinebit, quia fiet per se etiam illorum aliquis, qui respiciendo, postquam manum miserat ad aratrum, salutem consequatur vitæ multitudinem commisi mali: dicit enim non est aptus, quia in se ipso non præditus ijs dotibus, quas petit regnum DEI. Nam istud emigra- mines generosos, stables, firmos, contemptores omnium, quæ in terra fiunt, tales autem istos esse dicit: non sunt apti Regno DEI, in quo laboratur, quia sunt homines frigidi: & sic neque sunt apti Regno, in quo gaudebitur, quia quantum necessario præcedit labor. *Primum frigus piger arare noluit: mox cum ergo astate, & non dabitur ei.* Matt. 20. v. 4.

7. Considera, si hæc Dominus sententia tam altè fecit omnes, qui sunt pigri in exequendis bonis, præcipuum non ferire tantum sed fulminare eos, qui ab illis audent penitus recedere, nam si respicere duntaxat in ditione perditionis in eo, qui manum miserat ad aratrum; quid erit tollere aratrum, ut retrò cedat? neque tantumolum tantum retrocedere, qui retrò tur quoad personam, passibus cogit

et operibus mundanis, ut solent A-
peccata, qui sunt *vasa ira apta in in-*
firmam. Rom. 9. v. 22. Retro cedit,
qui eo redit simplici desiderio: hunc
cetero peniter aratro admovisse ma-
nam, & sic coram DEO non differt
ab eo, qui retraxit. Ita semper insti-
ta foriter, etiam animo, in proposi-
tione DEI servitio. *Non recessit retrò*

cor nostrum. Pl. 43. v. 19. hoc enim
est aratrum, à quo manum tollere non
oportet, quidquid accidat. Pluri-
mum hinc pendet, tota pendet aeter-
nitas. *De mane usque nunc fiat in a-*
gro, & ne ad momentum quidem domum
reversa est. Ruth. 2. v. 7. sic agat,
quisquis vult consequi gratiam Do-
mini sui.

XXIX.

S. Michael Archangelus.

*Fuit potentiam in brachio suo: dispersit superbos mente cordis sui:
deposuit potentes de sede, & exaltavit humiles.* Luc. 1. v. 51.

Considera, quomodo DEUS
cunctis seculis semper fuerit
persecutus superbiam. at si unquam
fuit, id certe demonstravit in ipsis
eius incanabulis, hoc est, in Cælo
Empyreo. ibi primam sortita est infe-
lix originem suam in mentibus Ange-
lorum DEO rebellium, sed quamprimum
etiam præceps ruit fulminata è
Cælo tam sublimi in tam profundum
barathrum abyssi. Itaque verba, quæ
hodie meditanda propono, non mor-
taliter tantum vel mysticè, sed etiam
literali sensu maxime alludunt ad il-
lam tremendam justitiam, quam Deus
etiam exercuit in Spiritus tam subli-
mes, quando propter superbiam deli-
ctum, non solum è lumini sedibus eos
destruxit, sed velut mancipia vilissi-
ma condemnavit ad catenas, & com-

pedes, imò pro illorum habitatione
infernum condidit, carcerem tam ob-
scuro. Beatum te, si contempla-
tione tam horrenda Catastraphæ ve-
rum sumeres horrorem ejus vitij, quod
tot malorum causa extitit? Certè
Christus, cum vidit nonnihil super-
bire discipulos prodigijs, quæ patra-
bant, quamvis in virtute sui nominis:
Reversi sunt cum gaudio dicentes: Do-
mine etiam demonia subjiciuntur nobis
in nomine tuo: aliud non egit ad re-
primendos illorum sensus, & retun-
dendos, quam ut refricaret memo-
riam lapsus gravissimi, quo Lucifer
ob superbiam de Cælo cecidit, lapsus,
inquam, qualis est fulminis, hoc est,
velocis, præcipitis, terribilis, irrevoc-
cabilis: Et ait illis: *Vidi Satanam*
sicut fulgur de Cælo cadentem. Luc.
10. v.

Uuu u 2

10. v.